

dání Dr. K-a, který jménem dlužníka podal odpor. Ale odvolací soud přehlíží, že se podání Dr. K-a stalo bez plné moci dlužníka a podle zjištění prvního soudu nebyl Dr. K. jako plnomocník povinné vykázán. Nelze tedy mít za to, že tímto podáním Dr. K-a dlužník vstoupil do sporu, ana plná moc Dr. K-a není prokázána. K jednání o odporu byl sice obeslán dlužník k rukám Dr. K-a a později i dlužník sám. Ale ani on ani Dr. K. se k jednání nedostavili a proto nelze říci, že dlužník vstoupil do sporu po podání odporu, zejména, uváží-li se, že mu nebyla žaloba vůbec doručena a dlužník tedy nevěděl, o čem má býti jednáno. Nerozhoduje, že měl možnost pokračovati ve sporu při roku o odporu nařízeném na 2. srpna 1928, an se tohoto roku nesúčastnil a proto do sporu nevstoupil. Proto nelze uznati vykonatelnost německého rozsudku, a poukazuje se v dalším na rozsudkové důvody soudu první stolice a souhlasné s nimi důvody napadeného rozsudku.

Čís. 11610.

Dohoda ve smíru, že budou nahrazeny útraty (část jejich), jak budou soudem upraveny, vztahuje se, není-li jiné vůle stran, nejen na útraty právního zastoupení, nýbrž i na svědečné a znalečné.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1932, Rv I 625/31.)

Žalovaná firma přistoupila svého času ke sporu Anny H-ové proti nynějšímu žalobci o náhradu škody jako vedlejší intervenientka tehdejšího žalovaného. Smírem v onom sporu zavázal se nynější žalobce a žalovaná firma zaplatiti Anně H-ové útraty sporu, jak budou soudem určeny, každý jednou polovicí. Žalobce zaplatil svědečné a znalečné a domáhal se žalobou, o níž tu jde, na žalované náhrady poloviny zapraveného svědečného a znalečného. Žalovaná namítla v podstatě, že se smír v dřívějším sporu týkal jen náhrady útrat právního zastoupení, nikoliv náhrady svědečného a znalečného. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatelka nenapadá názor odvolacího soudu, že znalečné Dr. M-a a svědečné svědků Z-ové, Dr. H-a, Anny a Josefa H-ových jsou útratami sporu Anny H-ové, jež nabídla tyto důkazy, ale hájí názor, že útratami sporu podle dohody s finanční prokuraturou jest rozuměti jen útraty právního zastoupení, ježto je ve smíru uvedeno, že strany rozepře nahradí Anně H-ové útraty, jak budou soudem upraveny, a že se strany nynějšího sporu nezavázaly hraditi všechny procesní útraty, nýbrž jen ty, které soud uzná, tím méně veškeré útraty sporu, t. j. i svědečné i znalečné. Dovolatelce nelze přisvědčiti. K útratám sporu nepatří jen útraty právního zastoupení, nýbrž i svědečné a znalečné, jež také soud upravuje a které strana jest povinna zaplatiti. Proto nelze dohodu o náhradě útrat omezovati jen na

útraty právního zastoupení. Dovolatelka nemá pravdu, že smír jest vykládati úzce jen podle doslovu a podle jejího úmyslu. Rozhoduje nejen doslov, který ostatně nesvědčí názoru dovolatelky, nýbrž úmysl obou stran, nikoli jen úmysl jedné strany (dovolatelky) (§ 914 obč. zák.). Nerozhoduje tedy, co si žalovaná myslela, nýbrž co chtěl od ní žalobce a k čemu souhlasně přistoupila. Mínil-li žalobce všechny útraty a jasně to vyjádřil ve svých dopisech, nelze dohodu omezovati jen na útraty právního zastoupení. Ostatně bylo účelem dohody o útratách, aby je hradily strany stejnoměrně, a odporovalo by obyčeji poctivého styku (§ 914 obč. zák.), by žalovaná chtěla toto rozdělení útrat zvrátiti tím, že by chtěla nésti jen útraty právního zastoupení, ale nechtěla nésti útraty znalecké a svědecké, které tížily Annu H-ovou a jež zaplatil žalobce tak, by tyto útraty tížily žalobce samotného. Proto nesejde na tom, že ve smíru nebylo zvlášť výslovně pamatováno na tyto útraty, a netřeba se zabývati protichůdnými názory obou stran, která z nich nese následky toho, že výslovně nebylo pamatováno na ně ve smíru.

Čís. 11611.

Přípustnost pořadu práva pro nárok na určení, že není soukromoprávního titulu, podle něhož by byl žalobce z důvodu patronátu povinen nésti místo žalované obce (na Moravě) náklady na farní kostel a na farní obročí.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1932, R II 117/32.)

Žalobu, již se domáhal československý stát a pozůstalost po majiteli velkostatku na obci K., by bylo uznáno právem, že se zjišťuje, že není zvláštního soukromoprávního titulu ve smyslu §§ 1 a 8 odst. (2) zákona ze dne 2. dubna 1864, čís. 11 z. z. pro Moravu, podle něhož by byla farní obec v K. (k farskému odvodu přifaření katolíci) osvobozena od zákonného příspěvku k udržování budovy římsko-katolického kostela farního a budov římsko-katolického farního obročí v K. podle § 11 zák. ze dne 2. dubna 1864, čís. 11 z. zák. pro Moravu, a podle něhož tyto náklady měl nésti mimo farní obce patronát jakožto majitel velkostatku v K., soud první instance odmítl pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Podle žaloby a žalobní odpovědi jest mezi stranami spor o to, zda žalovaná strana jest povinna přispívati na úhradu nákladů na udržování patronátního kostela a budov římsko-katolického farního obročí v K. Strana žalující trvá na tom, že jest povinna přispívati jako patron jen v rozsahu § 8 zák. ze dne 2. dubna 1864, čís. 11 mor. z. zák., neuhrazený zbytek však že má podle § 11 tohoto zákona hraditi strana žalovaná, kdežto žalovaná popírá tuto povinnost a odvolává se na kupní smlouvu ze dne 7. března 1833, podle níž tehdejší kupitel velkostatku v K. převzal za sebe a za své právní nástupce v držbě velkostatku knihovní závazek, že bude hraditi veškeré povinnosti jako patron kostela v K. Dále uvádí strana žalovaná, že tento soukromoprávní závazek nebyl zrušen zákonem čís. 11 z r. 1864 z. zák., takže povinnost ta přešla na pozdější držitele velkostatku, tedy i na dnešní